

Cao cả thay những tâm hồn dám hy sinh cả cuộc đời, cả tuổi xuân cho lý tưởng xuất gia. Những người đã coi tình cảm riêng tư nhẹ như lông hồng, vì với họ, trước mặt còn biết bao nhiêu sự đau khổ cần chia sẻ, săn sóc.

Bằng pháp Tứ nhiếp: Bố thí, ái ngữ, lợi hành, đồng sự. Sự hiện diện cũng như dẫn thân của họ trên cuộc đời này đã làm cho cõi đời thêm ý nghĩa, khổ đau được giảm bớt, nước mắt thống khổ của mọi loài dần dần có cơ sẽ trở thành nước mắt của hạnh phúc, thương yêu...

Ngày tháng cũ trong ký ức chàng có một khoảng trống không, một thời gian nào đó không còn tồn tại. Qua đoạn đường dài quen nhau, rồi yêu nhau với bao nhiêu là mộng ước cho cuộc đời, biết bao nhiêu là hứa hẹn, mong chờ, nhưng rồi tất cả bỗng nhiên không còn tồn tại, biến thành hư ảo.

Phải chi em đi lấy chồng vì lý do này lý do nọ. Phải chi do sự ngăn cách nào đó bởi trái ngang, cay đắng. Phải chi ??? Biết bao nhiêu câu hỏi, cho chàng còn cứ điếm để mà hờn trách, oán than. Nhưng tất cả đều trái ngược. Từng nơi, từng chỗ, từng khu phố...đã chuyên chở, đã là tiếng nói âm thầm mang nặng kỷ niệm của một cuộc tình, nhưng rồi ra sao? - Đó chỉ là....

MỘT THOÁNG VÔ THƯỜNG

Cư sĩ Liên Hoa

*Hãy hỏi dùm tôi ngày tháng cũ
Có còn chẳng dấu vết một thời mơ
Em của tôi mất tích ở lối mòn
Đâu tóc xỏa, đâu nụ cười quyến rũ*

*Trên khắp phố, những buổi chiều lá đổ
Bước em đi hoa lá ngẩn ngơ sầu
Em ở đâu, tôi cũng có bên em
Trong tơ tưởng, sát na nào vắng biệt*

Trộm nhìn em, tôi có cả trời mơ

Mơ mái tóc, chiếc gáy tròn trắng nõn
Mơ bờ môi rộn rã một nụ cười
Tiếng êm nhẹ như sáo điều buổi sớm

Mơ đôi mắt long lanh đầy thơ dại
Chở hồn tôi vào những bến vong thân
Như tình si, tôi vụng trộm ước thầm
Xin cơn gió, xin cơn mưa đừng vội đổ

Bao lần qua, ngần ngại nắm tay em
Vì tôi sợ làm bay làn phấn mống
Và cứ thế, thời gian dài rong ruổi
Tôi đi hoang, đan kết sợi tơ trời

Một buổi sáng, thiệp Hồng tôi nhận được
Trái tim tôi co thắt, thắt liên hồi
Thôi cũng được, dù lòng tôi nào muốn
Nhưng tình xa, tình đẹp phải không em?

Tôi lần mở phong thư và tìm đọc
Một chữ thôi cũng làm ấm bầu trời
Một trang giấy quấn tròn quanh vật lạ
Ồ năm tóc! Làm hồn tôi bấn loạn

" Khi yêu nhau, nên chỉ nghĩ vì nhau
Ta hạn hẹp trong khung trời nhỏ bé
Có đáng chăng. thân cát bụi vô thường
Bao tiếng khổ đang cần em sẵn sóc
Hãy giúp em mãnh tiến bước trên đường
Đem từ ái rải gieo cho sanh chúng
Để nước mắt khổ đau thành an lạc
Và tình ta nhỏ bé sẽ vô biên "

Tôi lặng lẽ cúi đầu, lòng xúc động
Tấm lòng kia cao vút tận trời mây
Nào xá gì một chút của tình si
Tôi quỳ xuống, kính cẩn lòng Bồ tát.

26.08.99